

Cauza C-172/08

Pontina Ambiente Srl

împotriva

Regione Lazio

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Commissione tributaria provinciale di Roma)

„Mediu – Directiva 1999/31/CE – Articolul 10 – Taxă specială pentru depozitarea deșeurilor solide – Supunerea operatorului unui depozit la plata acestei taxe – Costuri de exploatare a unui depozit – Directiva 2000/35/CE – Dobânzi de întârziere”

Sumarul hotărârii

1. *Mediu – Deșeuri – Depozite de deșeuri – Directiva 1999/31 – Principiul „poluatorul plătește”*

(Directiva 1999/31 a Consiliului, art. 10)

2. *Apropierea legislațiilor – Combaterea întârzierii efectuării plăților în cazul tranzacțiilor comerciale – Directiva 2000/35 – Domeniu de aplicare*

(Directiva 2000/35 a Parlamentului European și a Consiliului, art. 1, art. 2 pct. 1 și art. 3)

1. Articolul 10 din Directiva 1999/31 privind depozitele de deșeuri, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1882/2003, trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care supune operatorul unui depozit de deșeuri la plata unei taxe ce trebuie să îi fie rambursată de colectivitatea locală care a depozitat deșeurile și ce prevede sancțiuni pecuniare pentru acesta în cazul plății cu întârziere a acestei taxe, cu condiția totuși ca această reglementare să fie însoțită de măsuri prin care se garantează că rambursarea taxei menționate are loc efectiv și în termen scurt și că toate costurile legate de recuperare și în special costurile care rezultă din întârzierea la plata sumelor datorate operatorului în acest temei de colectivitatea locală menționată, inclusiv sancțiunile pecuniare aplicate eventual acestuia și având drept cauză această întârziere, se repercutează în prețul care trebuie plătit de această colectivitate operatorului menționat. Este de competența instanței naționale să verifice dacă sunt îndeplinite aceste condiții.

Astfel, a da naștere, în sarcina operatorului, unor astfel de cheltuieli ar conduce la imputarea, în sarcina operatorului menționat, a costurilor legate de eliminarea unor deșeuri pe care nu le-a generat, ci căroră le asigură pur și simplu eliminarea în cadrul activităților sale de prestator de servicii.

(a se vedea punctele 38 și 41 și dispozitiv 1)

2. Articolul 1, articolul 2 punctul 1 și articolul 3 din Directiva 2000/35 privind combaterea întârzierii efectuării plăților în cazul tranzacțiilor comerciale trebuie interpretate în sensul că sumele datorate operatorului unui depozit de deșeuri de către o colectivitate locală care a depozitat deșeuri, sume precum cele datorate în temeiul rambursării unei taxe, intră în domeniul de aplicare al directivei menționate, iar statele membre trebuie să se asigure, prin urmare, potrivit

articolului 3 din directivă, că acest operator poate solicita dobânzi în caz de întârziere la plata sumelor menționate imputabil acestei colectivități locale.

(a se vedea punctul 48 și dispozitiv 2)

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

25 februarie 2010(*)

„Mediu – Directiva 1999/31/CE – Articolul 10 – Taxă specială pentru depozitarea deeurilor solide – Supunerea operatorului unui depozit la plata acestei taxe – Costuri de exploatare a unui depozit – Directiva 2000/35/CE – Dobânzi de întârziere”

În cauza C-172/08,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Commissione tributaria provinciale di Roma (Italia), prin decizia din 1 aprilie 2008, primită de Curte la 25 aprilie 2008, în procedura

Pontina Ambiente Srl

împotriva

Regione Lazio,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din doamna C. Toader, președintele Camerei a opta, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a doua, domnii C. W. A. Timmermans, K. Schieman, P. Kriš (raportor) și L. Bay Larsen, judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,

grefier: doamna R. Șereș, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 4 iunie 2009,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Pontina Ambiente Srl, de F. Zadotti, ragioniere, și de A. Presutti, avvocato;
- pentru guvernul italian, de doamna I. Bruni, în calitate de agent, asistată de G. De Bellis, avvocato dello Stato;
- pentru Comisia Comunităților Europene, de domnii A. Aresu și J.-B. Laignelot, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 17 septembrie 2009,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolelor 12 CE, 14 CE, 43 CE și 46 CE, a articolului 10 din Directiva 1999/31/CE a Consiliului din 26 aprilie 1999 privind depozitele de deșeuri (JO L 182, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 5, p. 94), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 septembrie 2003 (JO L 284, p. 1, denumit în continuare „Directiva 1999/31”), precum și a Directivei 2000/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 iunie 2000 privind combaterea întârzierii efectuării plăților în cazul tranzacțiilor comerciale (JO L 200, p. 35, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 226).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Pontina Ambiente Srl (denumit în continuare „Pontina Ambiente”), pe de o parte, și Regione Lazio, pe de altă parte, în legătură cu două decizii de impunere prin care se constată plata tardivă de către Pontina Ambiente a taxei speciale privind depozitele de deșeuri solide pentru al treilea și al patrulea trimestru 2004 și prin care se aplică acesteia sancțiuni și se dispune plata de dobânzi.

Cadrul juridic

Reglementarea Uniunii

3 Considerentul (29) al Directivei 1999/31 are următorul cuprins:

„Întrucât trebuie luate măsuri pentru a garanta faptul că prețurile pentru evacuarea deșeurilor în depozitele de deșeuri acoperă toate costurile care apar la instalarea și exploatarea depozitului de deșeuri, inclusiv, pe cât posibil, garanțiile financiare sau echivalentul acestora pe care operatorul depozitului de deșeuri trebuie să le depună, precum și costurile estimative pentru închiderea amplasamentului, inclusiv cele pentru perioada posttratare”.

4 Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 1999/31 prevede:

„În vederea îndeplinirii cerințelor stabilite de Directiva 75/442/CEE [a Consiliului din 15 iulie 1975 privind deșeurile (JO L 194, p. 39), astfel cum a fost modificat prin Decizia 96/350/CE a Comisiei din 24 mai 1996 (JO L 135, p. 32, denumit în continuare «Directiva 75/442»)], în special articolele 3 și 4, prezenta directivă urmărește ca, prin intermediul unor cerințe tehnice și de exploatare stricte privind deșeurile și depozitele de deșeuri, să ofere măsuri, proceduri și linii directoare pentru a preveni sau a reduce, pe cât posibil, efectele negative asupra mediului și, mai ales, poluarea apelor de suprafață, a apelor subterane, a solului, a aerului și a mediului în general, inclusiv efectul de seră, precum și orice alte riscuri ulterioare pentru sănătatea umană pe care le pot avea activitățile de depozitare a deșeurilor pe durata întregului ciclu de viață al depozitului de deșeuri.”

5 Potrivit articolului 2 din Directiva 1999/31:

„În sensul prezentei directive:

[...]

(l) *operator* înseamnă persoanele fizice sau juridice care sunt responsabile pentru un depozit

de de?euri în conformitate cu legisla?ia intern? a statului membru în care este amplasat respectivul depozit de de?euri; aceste persoane pot varia de la etapa de preg?tire pân? la perioada posttratare;

[...]

(n) *de?in?tor* înseamn? produc?torul de?eurilor sau persoanele fizice sau juridice care sunt în posesia de?eurilor;

[...]"

6 Articolul 10 din Directiva 1999/31 prevede:

„Statele membre iau m?surile necesare pentru a se asigura de faptul c? toate costurile determinate de instalarea ?i de exploatarea unui depozit de de?euri, inclusiv, pe cât posibil, costul garan?iei financiare sau al echivalentului acesteia men?ionat la articolul 8 litera (a) punctul (iv), precum ?i costurile estimative pentru închidere ?i opera?iile posttratare pentru o perioad? de minimum 30 de ani sunt acoperite de pre?ul stabilit de operator pentru evacuarea oric?rui tip de de?eu în depozitul respectiv. În func?ie de cerin?ele formulate de Directiva 90/313/CEE a Consiliului din 7 iunie 1990 privind accesul liber la informa?ii referitoare la mediu [JO L 158, p. 56], statele membre asigur? transparen?a activit??ii de culegere a datelor ?i de utilizare a oric?rei informa?ii necesare referitoare la cost.”

7 Articolul 3 alineatul (1) litera (a) din Directiva 75/442 are urm?torul cuprins:

„Statele membre iau m?suri adecvate pentru a încuraja:

(a) în primul rând, prevenirea sau reducerea producerii de de?euri [...]"

8 Articolul 1 din Directiva 2000/35 prevede c? dispozi?iile acesteia se aplic? tuturor pl??ilor efectuate ca remunera?ii pentru tranzac?ii comerciale.

9 Potrivit articolului 2 punctul 1 din Directiva 2000/35, „tranzac?ii comerciale” înseamn? „tranzac?ii între întreprinderi sau între întreprinderi ?i autorit??i publice care conduc la livrarea de bunuri sau furnizarea de servicii contra cost”.

10 Articolul 3 din Directiva 2000/35, intitulat „Dobânzi în cazul întârzierii efectu?rii pl??ilor”, prevede printre altele c? statele membre garanteaz? c? sunt exigibile dobânzi pentru întârzierea efectu?rii pl??ilor ?i c? acestea pot fi solicitate de creditorul care ?i?a îndeplinit obliga?iile contractuale ?i legale ?i care nu a primit la timp suma datorat?, cu excep?ia cazurilor în care debitorul nu este r?spunz?tor pentru întârziere.

Reglementarea na?ional?

11 Pentru a favoriza sc?derea cantit??ii de de?euri produse, precum ?i recuperarea de de?euri, de materii prime ?i de energie, articolul 3 alineatul 24 din Legea nr. 549 din 28 decembrie 1995 privind m?suri de ra?ionalizare a finan?elor publice (supliment ordinar la GURI nr. 302 din 29 decembrie 1995, denumit? în continuare „Legea nr. 549/95”) instituie o tax? special? pentru depozitele de de?euri solide.

12 Potrivit articolului 3 alineatul 25 din Legea nr. 549/95, faptul generator al acestei taxe este eliminarea de?eurilor solide în depozite de de?euri.

13 Din articolul 3 alineatul 26 din Legea nr. 549/95 rezult? c? datoreaz? această tax?

operatorul întreprinderii de depozitare definitiv?, care are obliga?ia de a repercuta această taxă asupra colectivită?ii care depozitează de?eurile.

14 Articolul 3 alineatul 27 din Legea nr. 549/95 prevede că taxa specială pentru eliminarea de?eurilor solide în depozite de de?euri este datorată regiunilor.

15 Potrivit articolului 3 alineatele 28 și 29 din Legea nr. 549/95, suma care trebuie plătită se determină prin înmul?irea valorii acestei taxe cu cantitatea de de?euri depozitată exprimată în kilograme, precum și cu un coeficient corector care ține cont de greutatea specifică, de calitatea și de condi?iile de depozitare a de?eurilor.

16 Articolul 3 alineatul 31 din Legea nr. 549/95 prevede o sanc?iune pecuniară în caz de neplată, de plată par?ială sau cu întârziere a taxei men?ionate, care poate atinge 400 % față de cuantumul taxei referitoare la opera?iunea efectuată.

17 Articolul 1 alineatul 1 și articolul 2 litera a) din Decretul legislativ nr. 231 din 9 octombrie 2002 privind transpunerea Directivei 2000/35 privind combaterea întârzierii efectuării plă?ilor în cazul tranzac?iilor comerciale (GURI nr. 249 din 23 octombrie 2002, p. 16) preiau în esență cuprinsul articolelor 1 și 2 din această directivă.

Ac?iunea principală și cererea de pronun?are a unei hotărâri preliminare

18 Pontina Ambiente, cu sediul în Roma, efectuează colectarea și eliminarea de?eurilor. Activitatea sa constă printre altele în primirea, într-un depozit de de?euri prevăzut în acest scop, a de?eurilor solide provenind de la diverse comunită?i din Regione Lazio, în depozitarea acestora și în tratarea lor pentru ob?inerea de produse derivate și de compost, precum și în reducerea volumului lor.

19 În temeiul Legii nr. 549/95 și al legii na?ionale de punere în aplicare, Pontina Ambiente este supus plă?ii trimestriale, în favoarea Regione Lazio, a taxei speciale pentru depozitarea de?eurilor solide, care trebuie plătită cel târziu în cursul lunii următoare încheierii trimestrului civil în care au fost efectuate opera?iunile de depozitare. Pontina Ambiente este obligată să repercuteze această taxă asupra comunelor care depun de?eurile în depozite.

20 Societatea men?ionată a plătit cu întârziere taxa aferentă celui de al treilea și celui de al patrulea trimestru 2004, ceea ce a determinat autorită?ile competente din Regione Lazio să îi adreseze două decizii de impunere în cursul lunii octombrie 2006 și, în același timp, să îi aplice sanc?iunile pecuniare prevăzute la articolul 3 alineatul 31 din Legea nr. 549/95.

21 La 4 ianuarie 2007, Pontina Ambiente a sesizat Commissione tributaria provinciale di Roma cu o cerere de anulare a măsurilor adoptate de Regione Lazio.

22 Pontina Ambiente a contestat dispozi?iile Legii nr. 549/95 în măsura în care desemnează operatorul depozitului drept persoană care datorează taxa în cauză. Aceasta a contestat de asemenea sanc?iunile care i?au fost aplicate din cauza întârzierii la plata acestei taxe către Regione Lazio, cu toate că la originea acestei întârzieri se află comunele vizate. Ea a denun?at faptul că plata taxei men?ionate de către operatorul depozitului nu este condi?ionată de plata de către comunele în cauză a presta?iei de servicii furnizate și că nu se prevede nicio sanc?iune pentru aceste comune.

23 Societatea men?ionată a invocat printre altele o incompatibilitate a anumitor modalități de aplicare a taxei în cauză în ceea ce privește determinarea persoanei care o datorează și regimul sanc?iunilor în caz de plată cu întârziere a taxei cu dreptul Uniunii și, mai exact, cu articolele 12

CE, 14 CE, 43 CE, 46 CE, cu articolul 10 din Directiva 1999/31, precum și cu dispozițiile relevante din Directiva 2000/35.

24 Apreciind că respectivele critici formulate de Pontina Ambiente ar putea fi fondate, Commissione tributaria provinciale di Roma a decis după cum urmează:

„Ținând cont de faptul că articolul 3 alineatele 26 și 31 din Legea nr. 549/95 [...] în interpretarea administrației fiscale și în limitele literale indiscutabile ale acestei dispoziții ar putea fi contrar articolelor 12 [CE], 14 [CE], 43 [CE] și 46 [CE], precum și articolului 10 din Directiva 1999/31 [...] și considerentelor [(7), (10), (16) și (19)] [...] ale Directivei 2000/35 [...], având, prin urmare, în vedere faptul că se pune o problemă de compatibilitate cu ordinea juridică comunitară a normei naționale citate anterior, suspendă judecarea cauzei și executarea deciziilor de impunere și trimite Curții problema spre soluționare [...] în cadrul competențelor sale specifice.”

Cu privire la cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare

Cu privire la admisibilitatea cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare și la formularea întrebărilor

25 Comisia Comunităților Europene pune în discuție admisibilitatea cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare în măsura în care, pe de o parte, instanța de trimitere nu a formulat în mod expres o întrebare și, pe de altă parte, cererea menționată solicită Curții să se pronunțe cu privire la compatibilitatea legislației naționale cu dreptul Uniunii.

26 Pe de altă parte, guvernul italian și Comisia arată că decizia de trimitere nu cuprinde nicio indicație care să permită să se înțeleagă rațiunea pentru care cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare vizează articolele 12 CE, 14 CE, 43 CE și 46 CE.

27 Trebuie amintit că, pe de o parte, în cadrul unei trimiteri preliminare, deși nu este de competența Curții să se pronunțe cu privire la compatibilitatea cu dreptul Uniunii a unei dispoziții naționale, aceasta este totuși competentă să furnizeze instanței naționale toate elementele de interpretare a dreptului Uniunii care sunt de natură să îi permită să aprecieze această compatibilitate în vederea soluționării cauzei deduse judecării sale (Hotărârea din 16 iulie 2009, Futura Immobiliare și alții, C-254/08, nepublicată încă în Repertoriu, punctul 28 și jurisprudența citată).

28 Pe de altă parte, trebuie să se constate că, deși instanța de trimitere nu a formulat în mod expres o întrebare, ea a furnizat totuși suficiente indicații, atât privind elementele de fapt, cât și privind elementele de drept care caracterizează acțiunea principală, pentru a permite Curții să înțeleagă obiectul cererii sale și să îi furnizeze o interpretare a dispozițiilor relevante de drept al Uniunii care poate fi utilă pentru soluționarea litigiului menționat.

29 Aceasta este situația în ceea ce privește articolul 10 din Directiva 1999/31 și Directiva 2000/35. În schimb, decizia de trimitere nu furnizează nicio explicație privind relevanța cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare în măsura în care vizează articolele 12 CE, 14 CE, 43 CE și 46 CE. Mai exact, ea nu precizează prin ce anume articolele menționate ar putea fi aplicabile în situația pe care o descrie și care, astfel cum a arătat avocatul general la punctele 35-38 din concluzii, pare a fi pur internă unui singur stat membru și a nu prezenta niciun element care să o pună în legătură cu o situație transfrontalieră.

30 În aceste condiții, trebuie să se constate că cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare este admisibilă în măsura în care nu vizează articolele 12 CE, 14 CE, 43 CE și 46 CE.

31 Din indicațiile furnizate de instanța de trimitere se poate deduce că cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare se referă la următoarele întrebări:

1) Articolul 10 din Directiva 1999/31 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale, precum cea în cauză în acțiunea principală, care supune operatorul unui depozit de deșuri unei taxe speciale pentru depozitarea de deșuri solide, care trebuie să îi fie rambursată de colectivitatea care a depozitat deșurile, și care prevede sancțiuni pecuniare împotriva sa în cazul plății cu întârziere a acestei taxe, fără a impune totuși ca respectiva colectivitate să ramburseze valoarea taxei menționate într-un anumit termen acestui operator și să suporte, în caz de rambursare tardivă, ansamblul costurilor generate de întârzierea sa, inclusiv valoarea sancțiunilor pecuniare aplicate operatorului menționat?

2) Directiva 2000/35 trebuie interpretată în sensul că sumele datorate operatorului unui depozit de deșuri de către o colectivitate care a depozitat deșuri în acest depozit, precum sumele datorate în temeiul rambursării unei taxe, într-un domeniu de aplicare al directivei menționate și că statele membre trebuie, prin urmare, să garanteze, potrivit articolului 3 din aceasta, că sunt exigibile dobânzi pentru întârzierea efectuării plăților sumelor menționate?

Cu privire la fond

Cu privire la prima întrebare

32 Potrivit articolului 10 din Directiva 1999/31, statele membre iau măsurile necesare pentru ca toate costurile determinate de instalarea și de exploatarea unui depozit de deșuri să fie acoperite de prețul stabilit de operatorul unui astfel de depozit pentru evacuarea oricărui tip de deșeu în depozitul respectiv.

33 Astfel cum a arătat avocatul general la punctul 49 din concluzii, articolul 10 din Directiva 1999/31 nu impune statelor membre nicio metodă precisă în privința finanțării costurilor depozitării deșurilor. Prin urmare, în stadiul actual al dreptului Uniunii, în măsura în care nu există nicio reglementare adoptată în temeiul articolului 175 CE care să impună statelor membre o metodă precisă în ceea ce privește finanțarea acestor costuri, această finanțare poate, la alegerea statului membru în cauză, să fie asigurat în mod diferit, fie prin intermediul unei taxe, fie al unei redevențe, fie prin orice altă modalitate (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Futura Imobiliare și alții, citată anterior, punctul 48).

34 Rezultă că articolul 10 din Directiva 1999/31 nu se opune ca un stat membru să instaureze o taxă pentru deșurile depozitate care trebuie achitată de operatorul unui depozit de deșuri și repercutată asupra deținătorului deșurilor care le-a depozitat. Acest articol nu se opune nici pronunțării unor sancțiuni care să penalizeze operatorul menționat care plătește taxa respectivă cu întârziere, instaurarea unor astfel de sancțiuni, precum și identificarea persoanei care este supusă unei astfel de taxe intrând în competența statelor membre.

35 Articolul 10 din Directiva 1999/31 impune totuși, astfel cum rezultă și din considerentul (29) al acestei directive, că statele membre iau măsuri pentru a garanta că prețul solicitat pentru evacuarea deșurilor în depozite de deșuri este stabilit astfel încât să acopere toate costurile care apar la instalarea și exploatarea depozitului de deșuri.

36 Această cerință este o expresie a principiului „poluatorul plătește”, care implică, după cum Curtea și-a pronunțat deja în contextul Directivei 75/442 și al Directivei 2006/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2006 privind deșurile (JO L 114, p. 9, Ediție specială, 15/vol. 16, p. 45), că respectivul cost al eliminării deșurilor este suportat de deținătorii

acestora (a se vedea Hotărârea din 7 septembrie 2004, Van de Walle și alții, C-1/03, Rec., p. I-7613, punctul 57, Hotărârea din 24 iunie 2008, Commune de Mesquer, C-188/07, Rep., p. I-4501, punctul 71, precum și Hotărârea Futura Imobiliare și alții, citată anterior, punctele 44 și 45 și jurisprudența citată). Ea se înscrie în obiectul Directivei 1999/31, care, potrivit articolului 1 alineatul (1), urmărește îndeplinirea cerințelor Directivei 75/442, în special ale articolului 3, care impune printre altele statelor membre să adopte măsurile adecvate pentru promovarea prevenirii sau reducerii cantităților de deșuri produse.

37 De aici rezultă în special că, oricare ar fi normele naționale care reglementează depozitele de deșuri, normele respective trebuie să garanteze că totalitatea cheltuielilor de exploatare a unui astfel de depozit sunt suportate efectiv de deșințorii care depozitează deșuri în vederea eliminării.

38 Prin urmare, dacă un stat membru poate instaura o taxă pentru deșuri care trebuie achitată de operatorul unui depozit de deșuri și rambursată acestuia de colectivitățile care depozitează deșuri, acest lucru este posibil numai cu condiția ca respectivul dispozitiv fiscal să fie însoțit de măsuri prin care se urmărește să se garanteze că rambursarea taxei intervine efectiv și în termen scurt, pentru a nu da naștere, în sarcina operatorului, unor cheltuieli de exploatare excesive legate de întârzierile la plată din partea colectivităților menționate și a aduce astfel atingere principiului „poluatorul plătește”. Astfel, a da naștere, în sarcina operatorului, unor astfel de cheltuieli ar conduce la imputarea, în sarcina operatorului menționat, a costurilor legate de eliminarea unor deșuri pe care nu le-a generat, ci cărora le asigură pur și simplu eliminarea în cadrul activităților sale de prestator de servicii.

39 În orice caz, la fel cum o taxă precum cea în cauză în acțiunea principală, calculată pe baza cantităților de deșuri depozitate, constituie un cost de exploatare în sensul articolului 10 din Directiva 1999/31, fiind necesar să fie inclus în prețul care trebuie plătit operatorului unui depozit de deșuri de către deșințul care a depozitat deșuri, toate costurile legate de recuperarea sumelor datorate cu acest titlu de acesta din urmă operatorului menționat și în special costurile care rezultă din întârzierea la plata acestor sume, din care eventualele costuri ocazionate pentru evitarea unei sancțiuni pecuniare, trebuie, pentru îndeplinirea cerințelor articolului 10 din Directiva 1999/31, să se repercuteze în acest preț.

40 Situația este aceeași pentru sancțiunile pecuniare aplicate operatorului unui depozit de deșuri din cauza întârzierii la plata unei astfel de taxe, atunci când această întârziere are drept cauză întârzierea deșințorului deșurilor la plata sumelor datorate în temeiul acestei taxe, ceea ce este de competența instanței naționale să verifice.

41 Ținând cont de cele ce preced, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 10 din Directiva 1999/31 trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale, precum cea în cauză în acțiunea principală, care supune operatorul unui depozit de deșuri la plata unei taxe ce trebuie să îi fie rambursată de colectivitatea locală care a depozitat deșurile și ce prevede sancțiuni pecuniare pentru acesta în cazul plății cu întârziere a acestei taxe, cu condiția totuși ca această reglementare să fie însoțită de măsuri prin care se garantează că rambursarea taxei menționate are loc efectiv și în termen scurt și că toate costurile legate de recuperare și în special costurile care rezultă din întârzierea la plata sumelor datorate operatorului în acest temei de colectivitatea locală menționată, inclusiv sancțiunile pecuniare aplicate eventual acestuia și având drept cauză această întârziere, se repercutează în prețul care trebuie plătit de această colectivitate operatorului menționat. Este de competența instanței naționale să verifice dacă sunt îndeplinite aceste condiții.

Cu privire la a doua întrebare

42 După ce la articolul 1 prevede că dispozițiile sale se aplică tuturor plăților efectuate ca remunerații pentru tranzacții comerciale, Directiva 2000/35 definește la articolul 2 punctul 1 „tranzacțiile comerciale” ca fiind „tranzacții între întreprinderi sau între întreprinderi și autorități publice care conduc la livrarea de bunuri sau furnizarea de servicii contra cost”.

43 Aceste dispoziții au fost transpuse în termeni similari în ordinea juridică italiană prin Decretul legislativ nr. 231 din 9 octombrie 2002.

44 În speță, în ceea ce privește, în cauza principală, relația dintre operatorul unui depozit de deșuri și colectivitatea care depozitează deșuri, rezultat din indicațiile cuprinse în decizia de trimitere că acest operator furnizează un serviciu acestei colectivități, și anume eliminarea deșurilor depozitate, iar colectivitatea menționată îi plătește în contraprestație o sumă care cuprinde, potrivit articolului 3 alineatul 26 din Legea nr. 549/95, valoarea taxei speciale achitate de acesta.

45 Rezultă că, prin urmare, contrar celor susținute de guvernul italian, relația dintre operatorul unui depozit de deșuri și colectivitatea care depozitează deșuri constituie o tranzacție între o întreprindere și o colectivitate publică, ce conduce la o prestare de servicii contra cost și, așadar, la o tranzacție comercială în sensul articolului 2 punctul 1 din Directiva 2000/35.

46 Prin urmare, plățile efectuate ca remunerație pentru o astfel de tranzacție intră în domeniul de aplicare al Directivei 2000/35.

47 Rezultă că, într-o situație precum cea din cauza principală, statele membre trebuie să se asigure că, potrivit articolului 3 din Directiva 2000/35, sunt exigibile dobânzi pentru întârzierea efectuării plății sumelor datorate în acest temei de către colectivitatea locală care depozitează deșuri operatorului unui depozit de deșuri, sume care cuprind, dacă este cazul, după cum s-a arătat la punctul 38 din prezenta hotărâre, valoarea taxei achitate de acest operator și care trebuie rambursată de colectivitatea locală care a depozitat aceste deșuri.

48 Rezultă din cele ce preced că trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 1, articolul 2 punctul 1 și articolul 3 din Directiva 2000/35 trebuie interpretate în sensul că sumele datorate operatorului unui depozit de deșuri de către o colectivitate locală care a depozitat deșuri, sume precum cele datorate în temeiul rambursării unei taxe, intră în domeniul de aplicare al directivei menționate și statele membre trebuie să se asigure, prin urmare, potrivit articolului 3 din directivă, că acest operator poate solicita dobânzi în caz de întârziere la plata sumelor menționate imputabil acestei colectivități locale.

Cu privire la cheltuielile de judecată

49 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

1) **Articolul 10 din Directiva 1999/31/CE a Consiliului din 26 aprilie 1999 privind depozitele de deșuri, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 septembrie 2003, trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale, precum cea în cauză în acțiunea principală, care supune operatorul unui depozit de deșuri la plata unei taxe ce trebuie să fie rambursată de colectivitatea locală care a depozitat deșurile și ce prevede sancțiuni pecuniare pentru acesta în cazul plății cu întârziere a acestei taxe, cu condiția totuși ca**

această reglementare să fie însoțită de măsuri prin care se garantează că rambursarea taxei menționate are loc efectiv și în termen scurt și că toate costurile legate de recuperare și în special costurile care rezultă din întârzierea la plata sumelor datorate operatorului în acest temei de colectivitatea locală menționată, inclusiv sancțiunile pecuniare aplicate eventual acestuia și având drept cauză această întârziere, se repercutează în prețul care trebuie plătit de această colectivitate operatorului menționat. Este de competența instanței naționale să verifice dacă sunt îndeplinite aceste condiții.

2) Articolul 1, articolul 2 punctul 1 și articolul 3 din Directiva 2000/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 iunie 2000 privind combaterea întârzierii efectuării plăților în cazul tranzacțiilor comerciale trebuie interpretate în sensul că sumele datorate operatorului unui depozit de deșeururi de către o colectivitate locală care a depozitat deșeururi, sume precum cele datorate în temeiul rambursării unei taxe, intră în domeniul de aplicare al directivei menționate și statele membre trebuie să se asigure, prin urmare, potrivit articolului 3 din directivă, că acest operator poate solicita dobânzi în caz de întârziere la plata sumelor menționate imputabilă acestei colectivități locale.

Semnături

* Limba de procedură: italiana.